

מנגינות געגוע: טקס לציון יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה תשפ"ה

פתיח לטקס

בשעה הזו, כאן יחד, נעצור את מרוץ היומיום, ונעשה סימן בזמן. נשתיק את ההמולה שבחוץ ובפנים ונרכין ראש לזכרם של הנופלים – הגיבורות והגיבורים אשר שילמו בחייהם עבור עצמאותנו, בטחוננו, על עצם האפשרות שלנו לחיות כאן בארץ הזו.

יום הזיכרון הוא יום של עצב וכאב; אבל הוא גם יום של חיבור, של זיכרון חי הפועם בלב האומה. יום בו שמותיהם של הנופלים נשמעים לא רק באנדרטאות ובבתי העלמין, אלא גם במגרש המשחקים שבו שיחקו בילדותם, בשכונה שבה גדלו וצעדו ברחובותיה, בבתי הספר שבהם למדו לקרוא ולכתוב וביחידות הצבא בהן שירתו והפכו חברים וחברות למשפחה. אובדן החללים שלנו נמצא בתווים של שיר שכתבו או אהבו, בכתב ידם שעדיין שמור על מחברת ישנה, בספר שתרמו לספרייה הציבורית, בעץ שנטעו בטיול של תנועת הנוער. שמותיהם נישאים בלבם של החברות והחברים שעדיין שומרים את התכתוביות הוואטסאפ המשותפות, של המפקדות והמפקדים שמספרים עליהם לדורות הבאים, של הילדות והילדים שלהם שגדלים עם הזיכרון אך ללא החיבוק.

מאז ומתמיד שילם העם שלנו מחיר כבד על בחירתו לכוון מדינה ריבונית בגבולות ארץ ישראל, אבל בשנה האחרונה מאז אותה שבת שחורה של ה-7 באוקטובר, נוסף פרק חדש ונורא למחיר. רבים מאיתנו איבדו חברות וחברים, שכנות, בני משפחה. תחושת האובדן הפכה למוחשית מאי-פעם. יחד עם כל הנופלים משנים עברו, אנו זוכרים גם אותם, גיבורות וגיבורים שנפלו כדי להגן על בתיהם, על יקיריהם, על כולנו.

היום נתכנס כדי לזכור לא רק את מותם, אלא גם את חייהם. לא רק את כאב האובדן, אלא את הדרך שבה נמשיך הלאה מתוך תחושת שליחות להקים כאן חברת מופת. כי לזכרם אנו בונים, חולמות, אוהבים, ממשיכות.

יהי זכרם וזכרן ברוך.

שיר פתיחה:

הליכה לקיסריה

מילים: חנה סנש
לחן: דוד זהבי

אלי, אלי, שלא יגמר לעולם
החול והים,
רשרוש של המים,
ברק השמים,
תפילת האדם.

דברי פתיחה – מנחה:

הטקס הזה הוא הזמנה לציין יחד נקודה בזמן, לעשות מקום לכאב ולאבל יחד.
נתייחד עם הבתים והקהילות שנפגעו,
וניתן מקום גם לרעד שנמצא בלבבות של כולנו.

קריאה:

תני לצער את כל המרחב וההגנה הנחוצים להם בתוכך, משום שאם כל אחד ישא את היגון שלו בכנות ובאומץ,
הצער שכעת ממלא את העולם - ישכך. אבל אם אין לצער מרחב מוגן... אין מילים שידעו לתאר את גודל הכאב.
ואולי רק השירה תתן לדמעות לזלוג מעומק השבר, אל הים הגדול.

(אתי הילסום, מתוך "השמים שבתוכי")

שירה (בחירת שיר אחד מתוך שלושה):

תמיד יחכו לך

מילים ולחן: לאה שבת

הו ילד עבר זמן
נסעת לחפש רחוק מכאן
ואני מחכה לך

הו ילד שלי בעולם
ציפור אדם כמו כולם
מחפש את האופק

כל מטוס שטס בשמיים
כל כוכב מאיר בעיניים
מזכיר לי אותך
נחליאלי לפני הגשם
צרצרים בשעות הערב
תמיד יחכו לך

הו ילד כששקט
אני יושבת במרפסת לנגן
מנגינות געגוע

הו ילד תשתדל
להגיע לכאן מהר
ככה אני מבקשת בשקט

כל מטוס שטס בשמיים...

קריאה:

אנחנו מטילים משא כבד מאוד על הילדים שלנו.
רק אנחנו מעזים לומר: תשמור על העולם ילד.

שוב ושוב אנחנו מאשררים את הבחירה של ילדינו, בכל מחזור גיוס, ללכת לצבא ולקחת על כתפיהם הצעירות משאות גופניים ונפשיים ואינטלקטואליים שהם בלתי אפשריים לילד, שרק לפני דקה ערסלנו בזרועותינו וניחמנו אותו כשבכה.

אומרים לנו שבני אדם פועלים מתוך אינטרסים. היום אנחנו סופדים למי שהוכיחו את ההיפך. לרוב אלה היו אנשים צעירים מאוד מאוד, שהלכו בשל ציווי מוסרי ולאומי, שהלכו לגונן על משפחותיהם, שמו נפשם בכפם והקריבו את חייהם. הם לא עשו מה שהיה כדאי להם. הם לא עשו מה שהשתלם להם. הם הלכו בגלל האחריות ההדדית, ובגלל האמונה העזה בקיומו של המפעל הציוני, ובגלל המשפחה, ובגלל החברות, ובשביל המדינה.

הם היו חפים מאינטרסים, רבים מהם עשו מעשי גבורה והקרבה בלתי נתפסים. לכן במותם, שהוא כה כואב וכה צורב, וכה מקומם וכה בלתי נתפס, הם מהווים אנדרטה לרוח האדם ולמוסר האנושי.

(שלי יחימוביץ', יום הזכרון 2014)

האמנם

מילים: לאה גולדברג
לחן: חיים ברקני

האמנם עוד יבואו ימים בסליחה ובחסד,
ותלכי בשדה, ותלכי בו כהלך התם,
ומחשוף כף-רגלך יילטף בעלי האספסת,
או שלפי-שבליים ידקרוך ותמתק דקירתם.

או מטר ישיגך בעדת טפותיו הדופקת
על כתפיק, חזך, צוארך, וראשך רענן.
ותלכי בשדה הרטוב וירחב בך השקט
כאור בשולי הענן.

ונשמת את ריחו של התלם נשום ורגוע,
וראית את השמש בראי-השלולית הזהוב,
ופשוטים הדברים וחיים, ומותר בם לנגע,
ומותר, ומותר לאהב.

את תלכי בשדה. לבדך. לא נצרבת בלהט
השרפות, בדרכים שסמרו מאימה ומדם.
וביור-לבב שוב תהיי ענוה ונכנעת
כאחד הדשאים, כאחד האדם.

על הדבש ועל העוקץ

מילים ולחן: נעמי שמר

על הדבש ועל העוקץ,
על המר והמתוק,
על בתנו התינוקת
שמור אלי הטוב.
על האש המבוערת,
על המים הזכים,
על האיש השב הביתה
מן המרחקים.

על כל אלה, על כל אלה,
שמור נא לי אלי הטוב.
על הדבש ועל העוקץ,
על המר והמתוק.
אל נא תעקור נטוע,
אל תשכח את התקווה
השיביני ואשובה
אל הארץ הטובה.

שמור אלי על זה הבית,
על הגן, על החומה,
מיגון, מפחד פתע וממלחמה.
שמור על המעט שיש לי,
על האור ועל הטף
על הפרי שלא הבשיל עוד
ושנאסף.
על כל אלה...

מרשרש אילן ברוח,
מרחוק נושר כוכב,
משאלות ליבי בחושך
נרשמות עכשיו.
אנא, שמור לי על כל אלה
ועל אהובי נפשי,
על השקט, על הבכי
ועל זה השיר.
על כל אלה...

מנחה:

ביום הכואב הזה, נעצור לדקה דומיה ונזכור את חיי האנשים שנפגעו ומסרו את נפשם.

דקת דומייה

קריאה:

בשלהי מלחמת העצמאות התאימו קצין התרבות אהוביה מלכין והמשורר אהרון זאב את ההספד שכתב ברל כצנלסון להרוגי הקרב על תל חי, והפכו אותו לתפילה לזכר הנופלים במלחמות ישראל:

יזכור

יזכר עם ישראל את בניו ובנותיו,
הנאמנים והאמיצים,
חילי צבא-הגנה לישראל,
וכל לוחמי המחתרות וחיטבות הלוחמים במערכות העם,
וכל אנשי קהילת המודיעין והבטחון ואנשי המשטרה
אשר חרפו נפשם במלחמה על תקומת ישראל,
וכל אלה שגרצחו בארץ ומחוצה לה בידי מרצחים מארגוני הטרור.
יזכר ישראל ויתברך בזרעו
ויאבל על זיו העלומים וחסד הגבורה וקדשת הרצון ומסירות הנפש
אשר נספו במערכה הכבדה.
יהיו גבורי מלחמות ישראל עטורי הנצחון
חתומים בלב ישראל לדור דור.

מנחה:

מוזמנים/ות להדליק נר זיכרון עבור מי שאינם איתנו היום - מוזמנים לומר שם של אדם שהכרתם או שלא הכרתם, שאתם חושבים עליו עכשיו ומחזיקים את זכרו.
* אם יש אנשים ונשים מתוך הקבוצה/הקהילה, או בקרבתה, שנפלו - אפשר להזכירם.
* אפשר להדליק נר אחד סימלי או להזמין את כל מי שרוצה להדליק נר.

הדלקת נר זכרון, נר נשמה - רגע של געגוע

מנחה:

לכבוד כל אלה שנפלו על תקומת העם והארץ, ונותרו חקוקים בליבנו לעד, נאמר יחד קדיש.
אפשר להזמין לקריאת הקדיש מי שנפל חלל במשפחתו או בקרבתו.

קדיש - פרידה

נבחר את הקדיש שמדבר אלינו

קדיש מסורתי

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵיהּ רַבָּא. בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא, כְּרַעוּתְהּ.
וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתְהּ, וַיִּצְמַח פְּרָקְנָהּ, וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ.
בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל,
בְּעֵגְלָא וּבְזַמַּן קָרִיב, וְאָמְרוּ אָמֵן.
יְהֵא שְׁמֵיהּ רַבָּא מְבָרַךְ, לְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא
וַיִּתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם
וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקָדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
לְעֵלְא מִן-כָּל-בְּרִכְתָּא, שִׁירְתָּא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא
דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא, וְאָמְרוּ אָמֵן.
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא וְחַיִּים עֲלִינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
וְאָמְרוּ אָמֵן.
עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו, הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלִינוּ,
וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אָמֵן.

קדיש חילוני | שלום סמיד

יִתְגַּדֵּל שֵׁם הָאָדָם, יִתְעַלֶּה פְּעַל-חַיֵּיו
וַיִּתְקַדֵּשׁ בְּזַכְרוֹנָנוּ
עַל צָרוֹר מַעֲלָלָיו בְּיַמֵּי חַלְדּוֹ
וְעַל הַמַּעַשׂ שֶׁלֹּא הִסְפִּיק לְהַשְׁלִימוֹ,
עַל הַחֲלוּמוֹת שֶׁנִּטְּוּ - וְנִמְוָגוּ,
עַל סְגוּלוֹת-יִקָּר
וְאֵף עַל חוֹלְשוֹת-אָנוּשׁ
שֶׁנִּגְזְזוּ מִבְּעַד לְדוֹק הָעֲרָפִילִי שֶׁל הַזְּמַן.
יִפְקֹד זְכַר הָאָדָם,
הַד-חַיֵּיו כְּזֹהֵר הָרְקִיעַ בְּלַבְנוּ
וְשִׁמוֹ לְפָנָי שֶׁמֶשׁ יָנוּן.
כִּי מוֹתֵר הָאָדָם הוּא הַזְּכָרוֹן,
לֹא בַחֲשֶׁךְ שְׁמוֹ יִכְסֶה.
הַמְשֶׁךְ-הַחַיִּים
יִצְמִיחַ פּוֹרְקָן לְכַאֲבָנוּ,
וְנִנְצֹר אֶת כָּל פְּרַחֵי-חַיֵּיו לְיָמִים רַבִּים.
יִתְגַּדֵּל שֵׁם הָאָדָם וַיִּשְׁתַּבַּח בְּזַכְרוֹנָנוּ.

מנחה:

בין כאב והתייסרות לבין תפילה ואמונה שישוּבו לחיק ביתם, נאמר תפילה להשבת החטופים, למען כוחות הביטחון, למען הפצועים ולמען והמפונים מביתם:

קריאה:

נישא תפילה שכל החטופים והחטופות יחזרו הביתה במהרה, בשלום, ברפואת הגוף והנפש.
נישא תפילה להחלמת הפצועים והפצועות, בתקווה למרפא ומזור לכאב הנורא.
נישא תפילה שכל החיילים, החיילות וכוחות הביטחון ישוּבו בריאים ושלמים.
נישא תפילה לשובם הביתה של כל המפונים והמפונות.
נישא תפילה לרפואת כל השבור, הכואב, הדואג והעצוב.
מי ייתן ויבוא שלום עלינו.
ונאמר: אמן.

(הדס זריז-רון)

שירה (בחירת שיר אחד מתוך שלושה):

תהילים, פרק קכא

לחן: יוסף קרדונר

החול יזכור

מילים: נתן יונתן

לחן: נחום היימן

לאורך הים

מילים ולחן: איילה אשורב

שיר למעלות:
אשא עיניי אל ההרים
מאין יבא עזרי:
עזרי מעם ה'
עשה שמיים וארץ:
אל ייתן למוט רגלך
אל ינום שמרך:
הנה לא ינום ולא יישן
שומר ישראל:
ה' שמרך ה' צילך
על יד ימיניך:
יומם השמש לא יככה
וירח בלילה:
ה' ישמורך מכל רע
ישמור את נפשך:
ה' ישמר צאתך ובואך
מעתה ועד עולם:

החול יזכור את הגלים אבל לקצף אין זוכר
זולת ההם אשר עברו עם רוח לילה מאחר
מזכרונם הוא לעולם לא ימחה
הכל ישוב אל המצולות זולת הקצף הלבן
נרות הלילה דעכו הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם
כמוהו גם על חוף ליבם רטט אז משהו חיוור
והם רשמו בתוך החול, כשהירח העובר
האיר פתאום פנים זרות ושחוק רפה
הכל ישוב אל המצולות זולת הקצף הלבן
נרות הלילה דעכו הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם
היו שם קונכיות ריקות שנהמו קינה של ים
ובית עלמין על הגבעות
ושניים שחלפו דומם
בין החצב והקברים והשיקמה
הכל ישוב אל המצולות זולת הקצף הלבן
נרות הלילה דעכו הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם

תגיד לי איך לעצור את הדמעות
תגיד לי איפה יש
עולם אחר לחיות
תגיד לי למה אין אמת, רק הזיות
אז למה לנסות
ולהמשיך עכשיו לבכות?

לאורך הים
אין גלים יש עולם
שנשבר לרסיסים על המזח.

תגיד לי איך לעצור את הדמעות
תגיד לי איפה יש
עולם אחר לחיות
כשאנשים רצים אל תופת
כמו אל ים
אני ארוץ אל תוך האש
אם יחזרו משם.
לאורך הים...

תגיד לי איך עם המוות אתה חי
מסתיר הדמעות בכל לילה
תגיד לי עד מתי
האש שקוראת לי
לא נמצאת שם באמת
זוה שנעלם, האם יחזור
או כבר מת?
לאורך הים...

קריאה:

הכבוד הגדול ביותר שאפשר להעניק לכל המתים הרבים שרוחם מהלכת עלינו היום, האלמונים והאחרים, הוא לעמוד ענווים מולם ולומר, שקולם הביישני, המוקיע באילמותו, נשמע היטב מקצה הארץ ועד קצה. שנשתדל בכל יכולתנו לבנות מעל השורשים שהם תקעו במו גופם באדמה הקשה עץ יפה, בית נאה, חברה יפה ככל האפשר. קולם מכשף אותנו לומר להם סליחה שהם שם ואנו כאן, ולנסות לזכור אותם, את פניהם, את גופם, את כאבם האחרון, את בגידת החיים, את תעלומת הכבוד או הפגז או המוקש, את כלילת השמים ואת המילים הארוגות להפליא שאומרים לפעמים בשמם, לשווא.

(יורם קניוק, מתוך "הכבוד למתים")

שירה:

שיר לשלום

מילים: יענקלה רוטבליט
לחן: יאיר רוזנבלום

תנו לשמש לעלות
לבוקר להאיר,
הזכה שבתפילות
אותנו לא תחזיר.

מי אשר כבה נרו
ובעפר נטמן,
בכי מר לא יעירו
לא יחזירו לכאן.

איש אותנו לא ישיב
מבור תחתית אפל,
כאן לא יועילו
לא שמחת הניצחון
ולא שירי הלל.

לכן, רק שירו שיר לשלום
אל תלחשו תפילה
מוטב תשירו שיר לשלום
בצעקה גדולה.

תנו לשמש לחדור
מבעד לפרחים.
אל תביטו לאחור,
הניחו להולכים.

שאו עיניים בתקווה,
לא דרך כוונות
שירו שיר לאהבה
ולא למלחמות.

אל תגידו יום יבוא -
הביאו את היום!
כי לא חלום הוא
ובכל הכיכרות
הריעו רק שלום!

לכן, רק שירו שיר לשלום...

קריאה:

אני חושב שההגדרה של אדם יהודי ושל הקולקטיב היהודי לאורך השנים, היו של מי שמעולם לא חשו בבית בעולם. אפילו במקומות הידידותיים תמיד ריחף איזה צל, ריחף איזה ספק. תמיד זה היה כאילו יש את הנקודות המצוירות מסביב התלישה, ואפשרות התלישה המהירה ואפשרות הגירוש המהיר או ההשמדה חלילה. וישראל נועדה להיות הבית. נועדה להיות המקום שבו אתה בטוח, שבו הסדרת את יחסיך עם שכניך, שבו אין שום מחלוקת לגבי אף אחד מהחדרים של הבית שלך. וקשה וכואב לי שעדיין [...] לא הגענו לשלב שבו אנחנו מרגישים ממש את הנינוחות של אדם בתוך ביתו [...] יש דבר שלא זכינו לו והלוואי שנזכה לו אי פעם [...] להיות בבית. להרגיש את הנוחות, את מידת הביטחון הפנימי, את השלווה, את הידיעה שתראה בנים לבניך והם יראו בנים ובני בנים... ובתור מי שאכפת לו מהמקום הזה ומי שרוצה שהמקום הזה יהיה בית, אני לא יכול להרשות לעצמי את הלוקסוס שביאוש מהשינוי.

(דוד גרוסמן, מתוך הרצאה במרכז האקדמי שלם, 2020)

נר החיים

מנחה:

נדליק נר כסמל לקדושת החיים, נר שמחזק את לב חיינו.
נתפלל ונבקש על החיים, על היום שבו לא נזדקק עוד לרובים.

משתתף. ת. מדליק. ת. נר

שירה:

בימים שיעברו עלינו

מילים: אביב בכר, הדס קליינמן וצח דרורי
לחן: אביב בכר

בימים שיעברו עלינו נדע לשאת יותר
עצבות רכה
והשמיים יחכו לנו עד שנבין

ובלילות נרוץ מתוך עצמנו
אל שדות ילדות, בארץ לא שבויה
אתה המים המבקשים משיבולים לגדול

אלוהים ודאי מקשיב תמיד ללב
כשהכאב כמו אבן שם
אני כמעט כבר מת מאהבה

השנים יכשילו את רגלינו,
אך לא ניפול, כמו אבן נעמוד
מול כל סופות החול, השלג והאש
תמיד נדע לזכור שיעבור

אלוהים ודאי מקשיב תמיד ללב
כשהכאב כמו אבן שם
אני כמעט כבר מת מאהבה

רק בגלל הרוח

מילים: מיכה שטרית
לחן: לאה שבת

יהיה מה שיהיה אני עוד אשנה
אני אגשים את חלומי
נושאי בשורה רעה מכות או עוד גזרה
לא ישנו את מהותי.

אני את והאל שלצידי עוד ננצח
לא בגלל הכוח רק בגלל הרוח
הנושבת בגבי.

רק בגלל הרוח בתוכי, במוחי, בנשמתי
רק בגלל הרוח בתוכי, בדמי, בנשמתי.

את שיש לי להגיד, אני עוד אצרח
אפילו בירח ישמעו
מי שיגיד: "לא כך" אותו לא אשכח
יבוא היום אוכיח צדקתי.

אני את והאל שלצידי...

מנחה:

אחרי ימי מלחמה ארוכים וקשים, ניחל שהשקט יחזור לארצנו ולכל האיזור. בכל האיזור אמהות מודאגות, ילדים מפוחדים, אבות חרדים. עם חלוף שנה וחצי יש בנו את החמלה ואת האומץ לבקש: שלום.

שיר סיום (אפשר לבחור אחד):

לו יהי

מילים ולחן: נעמי שמר

עוד יש מפרש לבן באופק
מול ענן שחור כבד
כל שנבקש לו יהי.
ואם בחלונות הערב
אור נרות החג רועד
כל שנבקש לו יהי.

לו יהי, לו יהי,

אנא - לו יהי

כל שנבקש לו יהי.

מה קול ענות אני שומע
קול שופר וקול תופים
כל שנבקש לו יהי
לו תישמע בתוך כל אלה
גם תפילה אחת מפי
כל שנבקש לו יהי

לו יהי, לו יהי..

בתוך שכונה קטנה מוצלת
בית קט עם גג אדום
כל שנבקש לו יהי.
זה סוף הקיץ סוף הדרך
תן להם לשוב הלום
כל שנבקש לו יהי.

לו יהי, לו יהי...

ואם פתאום יזרח מאופל
על ראשנו אור כוכב
כל שנבקש לו יהי.
אז תן שלוה ותן גם כוח
לכל אלה שנאהב
כל שנבקש לו יהי.

לו יהי, לו יהי...

אני מאמין

מילים: שאול טשרניחובסקי
לחן: טוביה שלונסקי

שחקי, שחקי על החלומות,
זו אני החולם שח.
שחקי כי באדם אאמין,
כי עודני מאמין בכך.

כי עוד נפשי דרור שואפת
לא מכרתיה לעגל-פז,
כי עוד אאמין גם באדם,
גם ברוחו, רוח עז.

רוחו ישליך כבלי-הבל,
ירוממנו במתי-על;
לא ברעב ימות עבד,
דרור - לנפש, פת - לדל.

שחקי כי גם ברעות אאמין,
אאמין, כי עוד אמצא לב,
לב תקוותי גם תקוותיו,
יחוש אושר, יבין כאב.

אאמינה גם בעתיד,
אף אם ירחק זה היום,
אך בוא יבוא - ישאו שלום
אז וברכה לאום מלאום.

קריאה:

אין הדמעות מכבות את הלפיד, ואין הצער מוחק את התקווה.
זו התקווה שלא נותנת לעצום את העיניים ולא מכבה את הלבבות הסוערים.
זו היא התקווה בת האלפיים, זו התקווה הצעירה בת הימים האיומים האלה.

מוקי צור, התקווה הצעירה ("הארץ"), 24.11.23

שירה:

עושה שלום במרומיו
הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל (ועל כל יושבי תבל)
ואימרו אמן.

שירה:

התקווה

נפתלי הרץ אימבר

כל עוד בלבב פנימה
נפש יהודי הומיה
ולפאתי מזרח קדימה
עין לציון צופיה

עוד לא אבדה תקוותנו
התקווה בת שנות אלפיים
להיות עם חופשי בארצנו
ארץ ציון וירושלים.